

Efter dette Ordskitte genvandt Provst Tønnesen forholdsvis hurtigt sin Ligevægt. Han gik hen og stoppede sin Pibe i en Krog af Stuen, tændte den ved en Fidibus og tog atter Plads i Lænestolen for at fortsætte sit afbrudte, saglige Foredrag.

Idet han gik over til, hvad han selv halvt spøgende kaldte „et lille Kursus i den praktiske Teologi,“ gav han sig til at gøre Rede for de mere specielle Opgaver for den gejstlige Virksomhed. Han omtalte Fremgangsmaaden ved Barnedaabshøjtideligheden, ved Nadvertjenesten baade i Kirken og ved Sygesengen; gav dernæst sin unge Elev Vejledning med Hensyn til Prækenernes passende Længde, til Messen, Altertjenesten o. s. v., og meddelte sluttelig forskellige praktiske Vink angaaende den rent ydre Anstand, „hvilken heller ingenlunde turde forsømmes“.

„Der er nu f. Eks. dette med Hænderne, hvilket ofte i Begyndelsen volder unge Prædikanter Bryderier. Som De veed, er der nogle Præster, der ynder at gestikulere meget stærkt, medens andre foretrækker at holde Hænderne roligt foldede. Det sidste giver unægtelig mere Inderlighed og er derfor navnlig paa sin Plads f. Eks. ved Brudevielser, hvor man i Almindelighed mere søger at tale til de blide Følelser end just at vække Tilhørernes Skyldbevidsthed. Ved andre Lejligheder mener jeg derimod, at en passende Gestikulation er ganske tjenlig. Ved Ord som f. Eks. Herrens Forbandelse, Himmels Vrede, Helvedes evige Pine o. s. v., er det dog ret naturligt, at man ledsager sine Ord med en Hævning af Armen, en Knytten af Haanden eller lignende, for at tildele dem mere Kraft. . . . En Ting maa jeg bede Dem endelig at lægge Dem paa Sinde, kære Ven — —“

I dette Øjeblik slog Klokken otte paa et fint klingende Taffelur inde i Dagligstuen. I det samme viste Provstens Datter sig i Døren og bad Herren ind til Te.